

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 111/07-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. mája 2007 predbežne prerokoval sťažnosť I., a. s., B., zastúpenej advokátom JUDr. M. Ď., Advokátska kancelária, N., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob 2/2006-217 z 26. septembra 2006, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Obo 278/2006-223 z 29. novembra 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I., a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. marca 2007 doručená sťažnosť I., a. s., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Cob 2/2006-217 z 26. septembra 2006,

ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Obo 278/2006-223 z 29. novembra 2006.

Zo sťažnosti vyplýva, že krajský súd uznesením č. k. 2 Cob 2/2006-217 z 26. septembra 2006 rozhodol o prerušení konania o odvolaní účastníkov konania proti rozsudku prvostupňového súdu vo veci samej až do právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 42 Cb 64/2006. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu napriek poučeniu o neprípustnosti odvolania podala sťažovateľka odvolanie, pretože podľa nej proti uzneseniu o prerušení konania je odvolanie prípustné. O odvolaní sa sťažovateľky rozhodol najvyšší súd uznesením č. k. 2 Obo 278/2006-223 z 29. novembra 2006 tak, že konanie o odvolaní zastavil.

Podľa sťažovateľky zastavením konania o jej odvolaní sa proti uzneseniu krajského súdu o prerušení konania najvyšší súd porušil jej základné právo na súdnu ochranu garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že krajský súd a najvyšší súd svojimi uzneseniami porušili jej základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na účinný prostriedok nápravy zaručené v čl. 13 dohovoru, zruší napadnuté uznesenia krajského súdu a najvyššieho súdu a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná jej trovy právneho zastúpenia na účet jej advokáta.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. (...)

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom (...).

1. Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 13 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 2 Cob 2/2006-217 z 26. septembra 2006. V odôvodnení sťažnosti však neuviedla relevantné skutočnosti, ktoré by v okolnostiach daného prípadu mohli byť ústavným súdom posúdené z hľadiska možného porušenia namietaného základného práva podľa citovaného článku ústavy a práva podľa citovaného článku dohovoru.

Podľa ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania a sťažovateľ podľa § 20 ods. 2 tohto zákona návrh odôvodní a uvedie navrhované dôkazy.

Podľa názoru ústavného súdu na konanie o sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 13 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Cob 2/2006-217 z 26. septembra 2006 nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch subsidiárna. O ochrane práv sťažovateľky, ktorých porušenie namietala vo vzťahu ku konaniu krajského súdu, ktorý vo veci rozhodol uznesením z 26. septembra 2006, a proti ktorému sťažovateľka podala odvolanie, rozhodoval v odvolacom konaní najvyšší súd (uznesenie č. k. 2 Obo 278/2006-223 z 29. novembra 2006). Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 2 Cob 2/2006 a jeho uznesenie z 26. septembra 2006.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a porušenie čl. 13 dohovoru postupom krajského súdu v predmetnom konaní a jeho uznesením z 26. septembra 2006 po predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Predmetom sťažnosti je aj tvrdenie sťažovateľky o porušení základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru uznesením najvyššieho súdu č. k. 2 Obo 278/2006-223 z 29. novembra 2006, ktorý odvolanie sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu č. k. 2 Cob 2/2006-217 z 26. septembra 2006 zastavil.

Najvyšší súd uznesením č. k. 2 Obo 278/2006-223 z 29. novembra 2006 o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu č. k. 2 Cob 2/2006-217 z 26. septembra 2006 rozhodol tak, že konanie zastavil.

V odôvodnení svojho uznesenia uviedol:

„(...) Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorému odvolací súd predložil vec na rozhodnutie, skúmal predovšetkým, či napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave je spôsobilým predmetom odvolania. Dospel pritom k záveru, že v preskúmvanej veci ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť a preto je potrebné odvolacie konanie zastaviť.

Podľa ust. § 10 ods. 1 O. s. p. krajské súdy rozhodujú o odvolaniach proti rozhodnutiu okresných súdov.

Podľa ust. § 10 ods. 2 O. s. p. proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Podľa ust. § 104 ods. 1 O. s. p., ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Ak vec nespadá do právomoci súdov alebo ak má predchádzať iné konanie, súd postúpi vec po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania príslušnému orgánu; právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú pritom zachované.

Podľa § 201 O. s. p. prvá veta účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

V prejednávanej veci je napadnuté rozhodnutie rozhodnutím súdu druhého stupňa, proti ktorému nie je prípustné odvolanie, o čom bol účastník konania v predmetnom rozhodnutí správne poučený. Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle citovaného

ust. § 10 ods. 2 O. s. p. rozhoduje o podaných odvolaniach proti krajským súdom iba v prípade, kde krajské súdy rozhodovali ako súdy prvého stupňa.

Občiansky súdny poriadok neupravuje funkčnú príslušnosť na prejednanie odvolania smerujúceho proti uzneseniu odvolacieho súdu, nakoľko riadny opravný prostriedok nebolo možné v danej veci podať. Nedostatok funkčnej príslušnosti súdu na prejednanie veci, inak patriacej do právomoci súdov, je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania, ktorý má za následok zastavenie odvolacieho konania.

S poukazom na vyššie uvedené, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o odvolaní navrhovateľa tak, že konanie o podanom odvolaní zastavil.“

Z rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že do odôvodnenia svojho uznesenia uviedol právne vyargumentované dôvody a dospel k záverom na základe ktorých konanie o podanom odvolaní zastavil. Jeho uznesenie preto nemožno považovať za svojvoľné alebo arbitrárne.

Ústavný súd súčasne pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03, I. ÚS 130/06).

Na tomto závere treba trvať napriek tomu, že sťažovateľka nesúhlasí s právnym názorom najvyššieho súdu, pretože porušenie základného práva nemožno vidieť len v tom, že najvyšší súd postupoval a rozhodoval bez toho, aby sa stotožnil s právnym názorom sťažovateľky.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2007